

læum, er efter min Mening ingen tilstrækkelig Grund til at tage den op til Revision, hvis man ellers er af den Opfattelse, at den har virket efter sin Hensigt. Og hvad angaar, at den var et Kompromis, vil jeg dertil sige, at det er jo næsten ikke andet end Kompromisser, vi laver her i Rigsdagen. Hvis vi nu naar til et Resultat angaaende en Revision af Jagtloven, tvivler jeg heller ikke om, at det ogsaa kommer til at bære Kompromissets Præg. Endelig var det ogsaa et Kompromis, der blev sluttet angaaende det private Lovforslag, der blev indbragt i 1902—03, eller maaske var det i 1903—04. Det viste sig den Gang, at man ikke kunde enes om, hvorledes Jagtloven skulde ændres. Man enedes kun om at henstille til den daværende Landbrugsminister at fremsætte et Forslag til Revision af Jagtloven.

For øvrigt er det egentlig ikke Landbrugsministeren, der har taget Initiativet til Fremsættelse af dette Lovforslag. Det er derimod tre Foreninger: Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, Dansk ornitologisk Forening og Dansk Jagtforening. Og det er vel endda egentlig Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, der har taget Initiativet og henvendt sig til de to andre Foreninger. Man blev da enig om at nedsætte et Udvalg, bestaaende af tre Medlemmer fra hver af Foreningerne, til at udarbejde og fremsætte et Forslag, og det er det, der her foreligger paa en enkelt Undtagelse nær. Man havde nemlig foreslaaet, at Folk, for at faa Lov til at udøve Jagt, skulde aflægge en Jagtprøve; men det har den højtærede Minister ikke fundet sig foranlediget til at tage med. Ellers er, saa vidt jeg kan skønne, det her foreliggende Lovforslag i Overensstemmelse med det af Foreningerne udarbejdede.

Man anslaa forskellige Strenghe, saaledes de humane, idet man taler om, at der ved Jagten foregaar Dyrplageri, og man peger ogsaa paa de økonomiske Forhold. Det er ganske rigtigt, at det ikke altid vil kunne undgaas, at der sker Dyrplageri i Forbindelse med Jagten.

Jeg vil gerne have Lov til her at gøre en Sidebemærkning, der paa en Maade falder lidt udenfor det egentlige Emne: Jagtloven. Jeg forstaaer ikke de lidenskabelige Udbrud, der er kommet til Orde her baade ved Finanslovens første Behandling og ogsaa forleden ved dens anden Behandling angaaende det Dyrplageri, som har fundet Sted oppe paa Øland. Heller ikke forstaaer jeg den Kritik, man øver mod vore Dommere, at de

ikke anvender Loven med tilstrækkelig Strenghed overfor dem, der gør sig skyldige i Dyrplageri. Jeg gad dog vide, om man ikke maa anse det for en meget haard Dom, at en Mand idømmes en Bøde paa 1 000 Kr., foruden at han bliver stillet i Gabestokken i hele Landets Presse. Jeg kender ikke det Forhold, der her er Tale om, tilstrækkeligt til at udtale mig derom i Enkeltheder, men efter min Mening er det en meget haard Dom, der er overgaaet vedkommende Mand; det er jo ikke altid let at bevare den tilstrækkelige Sindsligevægt, naar man har med et genstridigt Dyr at gøre. Man kan godt blive hidsig, det er der ikke det mindste i Vejen for; og det er undskyldeligt. Jeg tror i Virkeligheden, at de, der her har givet deres Mening et saa kraftigt Udtryk overfor de Sager, de har behandlet, ikke har tilstrækkeligt Kendskab til de Forhold, der kan indtræde, naar man har med et genstridigt Dyr at gøre. Jeg tvivler meget om det, og jeg forstaaer ikke, at de drager saa skarpt til FELTS mod disse Misgreb.

Som jeg allerede har nævnt, har man i det Udkast til Lovforslag, som er udarbejdet, foreslaaet, at der skulde aflægges en Jagtprøve for at faa Lov til at øve Jagt; og man begrundet dette med, at Folk ikke burde have Lov til at øve Jagt, naar de ikke har Spor af Færdighed i at haandtere et Gevær og ikke har tilstrækkelig Evne til at bedømme Afstanden eller Kendskab til Vaabenets Rækkeevne. Nu er, som sagt, dette Forslag om en Jagtprøve ikke medtaget i det foreliggende Lovforslag, men det er sandsynligt, at Kravet vil blive rejst paa ny i Udvalget, og jeg vil da sige et Par Ord overfor de Argumenter, som man fører i Marken for dette Krav, navnlig det sidste, hvor man, uagtet man frakender Jægeren Eyne til at bedømme Afstanden og Kendskab til Vaabenets Rækkeevne, dog kommer til det Resultat, at han i Almindelighed skamskyder Vildtet, der løber bort med Haglene i Kroppen, som der staar, og efter store Lidelser enten kreperer eller kommer til Kræfter igen. Jeg tror i Virkeligheden, at det er en fejl Betragtning, man her gør gældende. Hvis den, der gaar ud paa Jagt, ikke har tilstrækkeligt Kendskab til sit Vaabens Rækkeevne og heller ikke i nogen Grad kan bedømme Afstanden, saa kan man ganske rolig lade ham skyde, for han skyder forbi hver eneste Gang. (Modsigelse). Jo, det kan man vist gaa ud fra. Hvis Jægerne ikke